

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Dr. Mahničü.

Da Ti duhovnik si učèn,
Pravičnik ne tají nobèn;
A res je tudi, da pretiraš,
V namèn Svoj sródsteu ne izbiraš.

Iz Stritarja utrgaš Ti
Vrstico jedno, dve al tri,
In ž njimi daješ nam uméti,
Da Stritar atéist je kleti.

Ti rišeš sámó slabo stran,
O dobrej ni govor Ti dan;
A znati moral bi, očitar,
Moralen je zvečine — Stritar!

Po Tvoje če sodíli bi,
To smelo zatrdíli bi:
Mi čítali smo sveto písmo,
Našh ga brez pohujšbe nismo!

Kam le-poslovje bi prišló,
Da bi vstrojflo se takó
Kot bilo bi po volji Tèbi?
Obstal celó sam Goethe né bi!

Čemú ponosen si na tó,
Da vitez Klodič še celó
Postal Ti čvrst je zagovórník,
Da-sí deželén je nadzórnik?

Sicer pa bólje pogodíš,
Da se tovarišev držiš,
Duhovnikov, ki govoríjo,
Da dostí je s to — „šimfarijo“!

Zatôrej moj navsèt Ti čuj:
Možé zaslužne vsélej štuj,
Prearoganten mi ne bódi,
Da sójen pa ne boš — ne sódi!

Satirik z Olimpa.

„Dom in Svet.“

(Piše Ciril.)

Še huje nego z „Lepim dolom“, pa je s humoreskami (?) „Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega“. Kako klasičen je takoj prvi stavek:

„Gola resnica je, da sliši na ime Miha.“

Prečitavši ta stavek, bralec res ne ve, kdo sliši na ime Miha, ali gola resnica ali pa Miha Gorenjski. Tudi ne vem, kaj poreče k temu monsignor Luka Jeran. Le pomislite, resnica predstavlja se nam vsa gola, nema niti obligatnega „Cul de Paris!“ Vsemu temu bi se bil pisatelj lahko izognil, da je zapisal „Gola resnica je, da mu je Miha ime“.

Po tem uvodnem stavku, katerega bi ne priporočal nobenemu pripovedovalcu v posnemanje, seznanja nas pisatelj z malo mikavno osebo Rudolfa Tankega, ki je „ob-

jectum foppabile“ za vsacega, kdor ima čas, posebno pa za poštarja Miho Gorenjskega.

Rudolf Tanki je rodóm nemšk Korošec. Nemški Korošci so v Slovencih glede bistrosti duha na jako slabem glasu, neštevilne so smešnice, ki se pripovedujejo o njih, a Rudolf Tanki presega vse, kar sem še jedncega čital in čul. To je topoglavc prve vrste, zabit tako, da bi moral vsak dan Boga do komolca hvaliti, da neumnost ne boli.

In na tega duševnega siromaka spravi se vsa inteligenca tam gori ob kranjsko-koroški meji, na njem brusijo si svoj dovtip. In dasi je Tanki tako skrajno neumen, je vendar poštni odpravnik, kakor da bi baš pri pošti mogli rabiti take ljudi. No pa nič zato, recimo, da je Rudolf Tanki res bil tak, kakor ga nam pisatelj

predstavlja, se vendar ne morem spoprijazniti z rečenimi humoreskami, zlasti ker so namenjene učeči se mladini, ki v tem spisu ne nahaja prave duševne hrane.

Nikakor nesem nevoljen, da se pisatelj spominja Ratečank in njihovih izredno pravilnih, lepih obrazov — a monsignor Luka Jeran utegne v tem zopet najti košček mesenosti — po dr. Lampeta nazorih sicer pač ni dovoljeno, da se samska človeka tako pogostoma shajata, kakor v tem slučaju Rudolf Tanki in črnooka Lenčica, katero je Tanki vedno pogosteje v njeni hiši obiskaval, da je s tem zanemarjal svoj odpravniški posel. Zona me obhaja, kadar mislim, da sta Tanki in Lenčica najbrže mnogokrat bila čisto sama brr!

Pa vse to bi se še opravičevalo z znano pesniško svobodo, nikakor pa ne, kar pride pozneje. Poštar, kateremu nikakor ni prijalo, da njegov odpravnik tolikrat zahaja v Rateče, svetuje Tankemu, naj svoji dragi svoja čustva rajši pismeno razodeva. Tanki uboga in začne pošiljati „ljubeznjiva pisemca“ svoji namišljeni nevesti in dobiva vsak drug večer „nič menj ljubeznjiv odgovor.“

A ti odgovori neso bili od črnooke Lenčice, ampak od hudomušnega poštarja, ki je odpravnikova pisma „brevis manu“ kalabizoval in potem po svoje odgovore pisaril. Jaz nesem pretirano tesnosrčen, to se mi pa zdi vendar preveč. Mladina, kateri je nekda „Dom in Svet“ v prvi vrsti namenjen, že itak v svoji živahnosti nagiba k raznovrstnim burkam in vendar se jej v rečenem spisu ponarejanje pisem predstavlja kot nekako junaštvo. A ne dovolj temu. pripoveduje se celo s posebno slastjo, kako je poštar jemal in odpiral odpravnikova Tankega pisma, kar morda ni greh, a po kazenskih zakonih strogo zabranjeno.

In tako ide dalje. Ko zmedeni Rudolf izreče posebno željo, da bi rad imel par las iz črnooke Lenčice zalih kit, ugotovi poštar hitro tej nenadni prošnji. Iz grive poštnega konja vzame par najtanjših (!) žim in je dne v pismo, češ, to so Lenčični lasje — in Tanki je srečen. Tankega potem pri Lenčici ženijo, uprizorijo dvoboj z nadlogarjem Lipovcem in kar je taci epizod več, ki se vrše vse na ubozega Tankega račun. On je neprestano v strahu in trepetu, da se drugi smeje.

V epizodi „Pregraja na državni cesti“ morajo celo orožniki in uradniki sodelovati pri poštarjevi burki, katere konec je seveda za Tankega zelo mučen, kajti, kadar poštar zakliče „pst“, mora Tanki uleči se v cestni jarek na trebuh in se potuhiniti. „Nagajivi Miha spravi“ Tankega tolikrat v jarek, da se mu slednjič že začne res smiliti.“

Preobširno bi bilo in za čitatelje premalo zanimivo, ko bi se hotel še baviti z epizodami „Lov na zajca“, „Strel na veverico“ in „Prvi april“, v katerih vseh se ponavlja odpravnikova Tankega žalostna uloga, zatorej rečem ob kratkem, da pravi humor ne boče mučil vedno istega slaboumnega človeka, da torej take pripovedi, kakor so one „Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega“ ne uplivajo blažilno na učečo se mladino. Ali ne mislite tudi Vi tako, gospod dr. Lampe?

(Dalje prih.)

Novodobni Samarijani.

V Ljubljani uganjajo se dan danes različni sporti. Jaše se, strelja se, kvarta se, popiva in popeva se, vmes

čuje se kaka „mastna“ z lece, objavljajo se razni listi in preži se na razne dedščine.

Tako n. pr. umrla je nedavno na Poljanah stara in imovita posestnica. Neke vrste ljudje, ki jih Nemci imenujejo „Erbachleicher“, skušali so izriniti vse prave dediče sorodnike, katerim se je že nekdanja dedščina po krivici odtegnila. Posrečilo se jim je, da so sorodnikom odščipnili kacic 10.000 gld., od katere vsote je neki pisar J. dobil celih 5000 gld. a bil pri tem toli veledušen (?), da tudi na svojega šefa odvetnika ni pozabil. No, mi dotičnikom teh volil ne zavidamo, konstatujemo pa, da so napravili hudo kri.

Jednak slučaj pripetil se je zadnje dni. Osmošolec K. oboleva je na smrt. Nek gospod, stanujoč tam nekje pri sv. Jakobu, spomnil se je hkratu, da mu je osmošolec v rodu. Sicer se nikdar ni brigal zanj, sedaj ga je hitro obiskal in ga tudi pregovoril, da je napravil oporoko. Da, oporoko, a kakšno! Osmošolec imajoč okoli 1000 gl. volil je po priporočilu rečenega gospoda svojim bratom in sestram po 5, čitaj: pet goldinarjev, vse ostalo premoženje pa najnovejšemu Samarijanu „ad libitum“

Samarijan od sv. Jakoba bil je pa celo tako prebrisan, da je sorodniku osmošolecu ostro zabičal, da ne sme napraviti druge oporoke, ali ko bi jo delal, vedno pred prejšnimi pričami, sicer bode oporoka neveljavna.

Komentara ne treba in mi se za danes omejujemo samo na to, da se je vse to dejanje vršilo tudi na Poljanah, blizu dobro znane krčme. Kogar bi stvar zanimala, postrežemo mu lahko z imeni.

Gospod Lešnikar.

(Dalje.)

Naravno je, da je gospod Lešnikar po trudapolnem dnevnem delu čutil potrebo, zvečer nekoliko trenutkov preživeti mej prijatelji in znanci. Tedaj je on redno zahajal v gostilno k „vozlu.“ Ni nam treba še posebej praviti, da je tu imel on prvo besedo in da drugim gostom ni bilo treba veliko govoriti. Tu je pravil razne dogodke, katere je v svojem življenju doživel, seveda je take rajši pravil, v katerih se je hotel drugim pokazati junaka „non plus ultra“. Prijale so mu najbolj lovske pripovedke, s katerimi je hotel osobito nelovcem pokazati, da je bil svoje dni Nimrod, kakor ga še ni mati rodila. Verjeti mu tega itak nihče ni hotel, kdor je vedel, kake nezgode so se mu že pripetile na lovih. Nek hudomušnež je celo trdil, da Lešnikar na lovu najrajši časnike prebira. Jemal je namreč vedno na lov, ono lovcem dobro znano palico seboj, katera se dá razdejati in lovcu dobro služi za stol. Na tak stol se je tedaj usedel, dvocevko je položil na stran in vzel je častnik v roke. Zajci so ga pa od daleč občudovali, ker so imeli redkokrat čast in priliko, naleteti na take lovce. Pri tem bilo je obema strankama pomagano. Zajci so nehotoma dlje časa živeli in se še bolj izredili na veselje drugih lovcev; Lešnikarju pa ni bilo treba doma prebirati časnikov. — Ker so spoznali Abderiti v obče njegove lovske talente, premišljevali so dolgo, kako bi ga kdaj speljali pošteno na led. Necemu hudemu Nimrodu šine dobra misel v glavo. Necega dne naznani Lešnikarju da se pri mlaki blizu Abdere nahajajo race posebne vrste, katere se pa lové le na poseben način. S puško lovec ničesar ne opravi, pač pa z veliko prekljo, s katero jih je mogoče pobiti. Vabilo na ta lov vsprejme Lešni-

kar z velikim veseljem. Lov je bil določen takoj drugi dan in lovci so se dogovorili, da bodo na prostoru blizu mlake pričakovali Lešnikarja. Druzega dne se neso mogli Abderiti dovolj načuditi, ko so videli rano v jutro korakati Lešnikarja z veliko prekljo po mestu. Prišel je na dogovorjeno mesto tik mlake in lovci so ga vsprejeli z glasnim „halò“ in se neso mogli dovolj nasmijati, da jim je Lešnikar šel tako na led. Lešnikar se je seveda zbog tega nekaj dnij grdo držal, osobito ga je hudo davilo, da so se mu drugi meščanje tako čudno posmehovali. Sčasoma je pa tudi na to nezgodo pozabil; le o racah silno nerad govori, kajti boji se še vedno, da bi ga kdo povprašal, koliko rac je tedaj domov prinesel, ko je šel s prekljo na lov.

Kadar je Lešnikar že vse stresel iz svojega žepa, kar je hotel o lovu povedati, začel je gostom praviti, kako je bilo tedaj, ko je bil še mlad. Osobito je skoro dan na dan pravil, kakšne gostije je dajal v necem mestecu tedaj, ko je pričel svojo uradniško karijero. Povabljal je k takim gostijam ves mladi svet, kateremu je bilo sojeno plezati dalje po uradniški lestvici, ter popivali in popevali so tedaj do ranega jutra, to seveda na njegove stroške. Tega mu pač nikdo ni hotel verjeti, kajti najstarejši ljudje v Abderi se ne spomnijo, da bi se bil kdo upijanil od vina, ki bi ga bil Lešnikar plačal.

Nasproti pa je bilo dobro znano, da se je Lešnikar rad približeval veseli družbi, če mu to ni prizadelo troškov. Sicer pa je on baš zaradi teh svojih svojstev kakemu premetencu večkrat obsedel. Necega večera ga je sosebnost mučila žeja in skušal je, kako bi prišel po ceni do kake pijače. Zato je gospodom predlagal stavo, ki je v svojih posledicah vzbudila mnogo smeha, za Lešnikarja pa bila pogubonosna, ker jo je izgubil in je on potem moral plačati za vino. Predlagal je namreč, da se naj v sredi sobe napravi krog s kredo; ko se je ta napravil, stavil je, da bo on, ki bo šel vun, ter čakal zunaj vrat, prej stopil z nogo v ta krog, nego kdor koli iz družbe. Nek gospod, ki mu je bila ta stava dobro znana, (dovtip je namreč v tem, da se stopi v krog z nogo, to je z boso nogo, ne pa s črevljem) je vsprejel predlog. Lešnikar podal se je vun, ter čakal, kdaj ga pokliče družba, da stopi s svojo nogo v krog; pustili so ga pa nalašč dolgo časa stati zunaj, ker je bilo baš tedaj silno mrzlo. Dotičnik sezul si je polagoma škornje in nogavico ter poklical Lešnikarja v sobo. Lešnikar prišel je tudi bos s škornjem v roci v sobo, a pomagalo mu nič ni, ker je dotičnik stal bos v krogu. Vse se je smijalo Lešnikarju in mu iz srca privoščilo, da je moral tudi on enkrat plačati za pijačo. Krčmar ga je seveda potolažil s tem, da mu je rekel, da bode v kratkem pri njem zastoj večerjal in da ga bo pogostil z dobro pitanim petelinom. Krčmar nas je v vse svoje nakane popolnoma posvetil ter je dolgo časa iskal okolu, dokler se mu je posrečilo dobiti prav staro kokoš. K tej večerji povabil je tudi še necega prijatelja Lešnikarjevega in mi smo bili tudi povabljeni, da opazujemo goste teh dveh gurmanov.

Misleča, da obirata kopuna, spravila sta se s posebno slastjo na kokoš, katero sta v 10. minutah popolnoma udušila. Hitela sta namreč z večerjo, ker sta se drug druzega bala, da bo vse pojel. Krčmar ja je nazadnje milo prosil, da naj mu pustita vsaj krožnik cel, katerej želji sta seveda ugodila. Janez Krtača.

Kakó si je slovensk velikošolec pomagal iz denarne zadrege.

Slovensk velikošolec, služoč pri topništvu kot jednoletni prostovoljec, čutil je zopet veliko pomanjkanje drobiža. To pri njem sicer ni bilo nenavadno, a nenavadno bilo je to, da ni vedel, s kakim naslovom bi svojo sicer imovito mater zaprosil nekoliko denarja, kajti zlorabil je bil že vsakovrstne uzroke in nagibe. Naposled šine mu izvirna misel v glavo. Usede se in piše:

Draga mati!

Potrtega srca Vam naznanjam, da me je zadela grozna nesreča. Danes imeli smo zopet vaje in streljali s kanoni. Jaz nabašem kanon, a ko izstrelim, poči mi kanon na dvoje. Prestrašil sem se tako, da sem skoro s konja pal. Naš poveljnik rekel mi je, da imam plačati za kanon 60 gld., ali bom pa zaprt. Velika sreča pri tej nesreči je to, da kanon ni bil velik, sicer moral bi plačati vsaj šestkrat toliko.

Draga mati! Prosim Vas, pošljite hitro denar in rešite Svojega obupnega sina Janeza.

Pismo imelo je zaželjeni uspeh. Mati poslala je za počen kanon 60 gld., posvarila sina, naj v bodoče bolj pazi, da mu zopet kanon ne poči in mu nazadnje kot novost povedala, da je Liska dobila lepo tele. Šestdeset goldinarjev bilo je pa ravno dovolj za počeni kanon, katerega je sin pri „kanonih“ penečega piva prav marljivo popravljal.

Na Madjarskem

je „Abzug!“ na dnevnem redu, ne samo na ulicah, ampak tudi v blagajnicah.

Ta „Abzug!“, ki se mu drugod pravi „defraudacija“, „poneverjenje“, znaša na leto par milijonov.

„Brus“ predlaga, da bi se na Madjarskem namestili samo taki uradniki, kakor predstoječa podoba kaže, potem se ne bode več bati — dolgih prstov.

Za prestidigitateurje

bila bi kranjska hranilnica izvrstno učilišče. Ondi bi se lahko naučili, kako se lepa suknja premeni v ničvredno čápo in kako se z malim kapitalom — uro in verižico — more prav dobro živeti.

Coprni je k temu treba ni. Keine Zauberei, alles nur — Schlendrian!

Tudi, kdor slovnice ne zna, umeje po nastopnem „očitovanji“ takoj, kaj je

prislov časa na vprašanje:
Kdaj?

prislov načina na vprašanje:
Kako?

prislov kraja na vprašanje:
Kje?

prislov uzroka na vprašanje:
Zakaj?

Celjski dvboj.

Dva nemčurja sta se sprla
Rada bi obá odmrla
Napovesta si dvobój
O joj!

Jeden je rad Slovence grízel
Drugi bil je nemški „hizel“
Priče imájo sličén kroj
O joj!

Jeden Hugo je Poglájén
Drug mornár, kovarstva vájen
Žáli úpnikov ga broj
O joj!

Dvákrat že sta ustrelila
Pa obákrat se zgrešila
Tretjič pa je bil pobój
O joj!

Komaj jeden je izdihnil,
Plah bi drugi rad popihnil
Morocútti reče: stoj!
O joj!

„Up begú je šel po vódi
„Guyto nič mi v Trst ne hódi
„Nič ne bo z Amérikoj“
O joj!

„Ti in tvoji „quanti tutti“,
Právi pristav Morocútti
„Prosim idite z manój“
O joj!

Mrtev vodja „Schulvereína“
Glej, kakó je „vboga gmajna“
Jeden móral je v zabój
O joj!

Nemški grof, svedók Sermáze,
Jóka se od te blamáze,
Ž njim se joče pruski roj
O joj!

Kar pa Glantschnigg k tému pravi
Nam pa „Vahterca“ ne javi
V zvezi je s historijoj
O joj!

Savinoljub.

V „Zgodnji Danici“

monsignor Luka Jeran po svoje priporoča našo „Novo Pesmarico“, pisoč mej drugim:

„Že Razlagove pesmarice se nismo nič razveselili, ko je bila prišla na svitlo, ker je bilo marsikaj preveč mesénega; še bolj nevarno bode v tem oziru, ako se bodo popevke jemale iz družih slov. narodov, katerih kus je tudi že dosti skrhan po tujini. Pesmi, ki narod mehkužijo z nespametnim ljubljivanjem, ki budijo k nevarnim zavezam, k ponočevanju, že tako po deželi hudo razširjenemu, in k enakim strastim, take pesmi so strup za mladino, ter sploh za naš narod, in vzrokujejo najbolj žalostne slučaje in nesreče, kar se tolikrat sliši! Kdor ljubi svoj narod, naj ga varuje, da se ne mehkuži in ne kvari z neprimernimi popevkami. Prej se je treba varovati, da ne bo treba „post festum“ dr. Mahničeve pile ali drugotnih svaril. Sodniki v tej tako važni stvari morajo biti možje zrelih misel in krepkih načél, da pravo zadenejo.

Da si monsignor Jeran ne bode dalje belil svoje glave zaradi naše „Pesmarice“ povemo mu že naprej, da „nospametno ljubljivanje“ tudi nam preseda. Predmet našim pesmam bode le „pametno ljubljivanje“, katero, kakor kažejo navedene vrste, niti monsignoru Jeranu ni zoprno.

Brez mesénih pesmij pa biti ne more, saj že Vodnik poje:

„Al' bodi pogača
Klobasa al' sok,
Al' kar se obrača
Na ražnu okrog . .

in v narodni pesmi čitamo:

„Možek za mizoj v kotu sedi,
Reže pečenko, pa brke masti“.

Zatorej, monsignor Jeran, bodite brez skrbi, kakor smo mi gledé Mahničeve pile, ki je od lesa, prav slabega lesa.

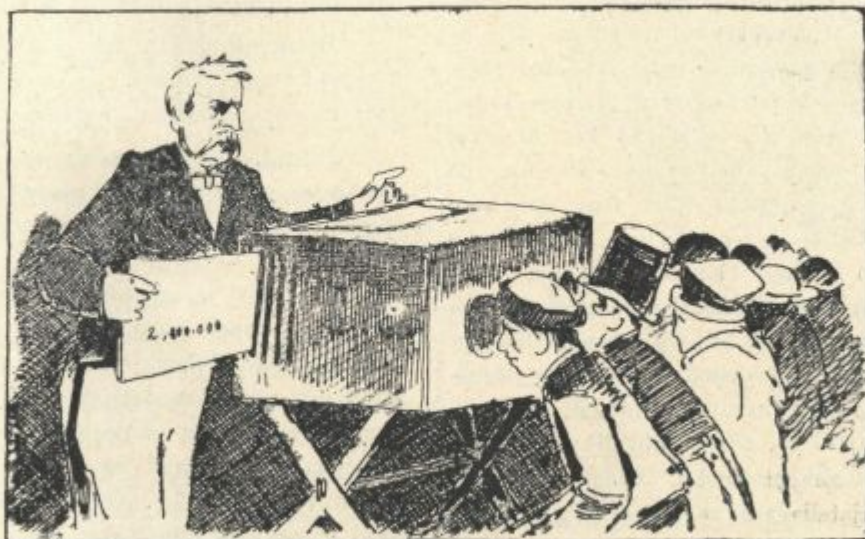
Uredništvo „Nove Pesmarice“.

Ko bi se kje unelo,

imajo evropske velesile brizgalnice že pripravljene.

Prebitek v državnem proračunu.

Minister Dunajewski: „Gospoda moja!“ Kaj jednacega še neste videli, zato je vredno, da si je hitro ogledate! Nur herein spatziert!

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

Motto:
Mrtov nosi, dokler živiš.
Dr. Lapanensis.

Uvod.

Dolgo sem premišljal, (blizu 20 let) bi si li navalil na ramo ogromno delo — poljudno prestavo Hufelandove Makrobiotike, naposled zmagalo je vender-le znano moje človekoljubje nad lenobo in spravil sem se na delo. Napotil me je k temu tudi znani šarlatan dr. Lapanensis, ki je s svojimi bedastimi, domačimi zdravili ljudi sleparil in jih „po domače“ spravil v obljubljeni deželo, da je bila nevarnost že velika, da ne bi izmrl ves slovenski rod.

Ker je Makrobiotika Hufelandova že zastarela, predelal sem tu in tam nekoliko, česar mi ranjki Hufeland, kakor tudi čestiti bralec ne bo štel v zlo. Omeniti moram tudi, da spis ni pisan za zdravnike in take, ki hočejo postati zdravniki, temveč za priprosto ljudstvo, recte: čitatelje „Brusove“. S štirimi goldinarji naročnine na leto in čitanjem moje Makrobiotike, ima vsak naročnik upanje dočakati normalne starosti stointrideset let; tistemu pa ki se hoče preseliti kmalu iz te doline Mah! nič i jad, svetujem, naj ravna nasprotno. Razven Makrobiotike, služili sta mi knjigi: „Baco Historia vitae et mortis“ in: „M. Pausa, De proroganda vita: Aureus libellus“. Toliko v pojasnilo z željo, naj bi spis našel obilo posnemanja in ne bil „bob v puščavi glas vpijočega ob steno metal“.

V I na dan tiče ženitve

Prelagatelj.

Prvo poglavje.

Stari Grki. — Rimljani. — Kelti. — Ribničani. — Šebreljci. — Metuzalem. — Noa. — Sv. Ulrih. — Bolna ljubezen.

Kakor sem že omenil, uči nas Makrobiotika o podaljšani in prikrajšani življenja našega. Že v starem veku bili so ljudje (da so tedaj bili ljudje, pričajo nam izkopane okostnice različnih živalij), katerih jedina želja je bila, dočakati visoke starosti. Da so res dočakali starost, priča nam zgodovina, ki pripoveduje o starih Grkih, Rimljanih, Ribničanih, Šebreljcih itd. Tedaj ni bilo težko dočakati izredno visoke starosti, kajti poznali še neso davkarije, blaznice, bolnice, eksekutorjev, policije. Žid-ov tudi ni bilo tedaj, radi tega so bili ljudje Žid-ane volje. Žide privlekel je Mojzes še-le pozneje skozi Rudeče morje. Da, celo pijančevanje tedaj ni škodilo, ker bi sicer vinska bratca, kakor ranjki Metuzalem in Noa ne bila dočakala tako visoke starosti. Radi tega tudi neso še imeli „družbe treznosti“. Literatura je bila tudi na slabih nogah, kar nam pričajo ostanki v Aemoni izkopanega „Rimskega Katolika“. Zdravil neso poznali. Jedinimi sredstvi podaljšati si življenje bili sta mesečno čiščenje želodca in potenje. Čistili so si želodec s tem, da so se vsak mesec jedenkrat napili, (uradniki, katerih tedaj še ni bilo, vsacega prvega) in sv. Ulriha klicali na pomoč, pri kojem opraviu tudi pot ni izostal. Običajno je bilo radi tega, da sta prijatelja srečajoč se, pozdravljala: kako se potiš?

Obe sredstvi (sv. Ulrih in pot) sta še danes v modi, kajti — poti se dandanes še vsak, kadar je na potu v davkarijo, ne da bi mu bilo treba napotiti se v gostilno in tam želodec prenapolniti. Čudno sredstvo podaljšanja življenja imeli so Kelti: Star Kelt podaljšal si je

življenje s tem, da je dihal in srebal zdravo in mlado sapo zdravih deklic in s tem pomladil se. Kelti imenovali so to pomlajenje „Mahničevo spolno ljubezen“. To sredstvo rabijo sicer nekako naši „Giegerli“ še dandanes; toda s to razliko, da se pri tem opraviu ne pomlade, temveč postarajo. Iz sv. pisma znana sta nam samo dva taka patrona: kralj David in Salomon. Še bolj čudna sredstva ozdraviti razne bolezni, bila so v osemnajstem stoletju. Kadar je kdo zbolel, odprli so mu na roki dve žili in napolnili z zdravo živinsko krvjo. To lečenje zvali so: Transconfusion. Sicer je bilo to živinsko, a je vender hasnilo. Kadar kdo ni mogel spati, napolnili so mu žilo z medvedovo krvjo (medved kaj rad spi), nervoznim s polževo, ponočnjakom s krokarjevo in konservativcem z rakovo. Radi tega se še dandanes človeka, ako se misli, da po njegovih žilah teče oslovska kri, zmerja z oslom, itd. Vender to ne ovira, da se marsikateri osel zaljubi v gos ali gosko, kalin v tapico in dobi za taščo staro sovo. Plemenitaši imajo modro kri, kar jih pa ne ovira, da jo pomešajo z našo rudečo, kar se potem pravi „messaliance“ dočim se navadni zvezi s „Kornblumen“ — narodom pravi „Alliance“.

I slavni Baco pečal se je zelo z Makrobiotiko. On trdi, da je človek podoben svetilki. Sok človeški je olje, ki mora počasi goreti. Kdor bolj hitro živi, porabi več olja, kakor drugi, ki počasno brli. Uvidevši finančni minister nevarnost prehitrega življenja za naš rod, vzdignil je radi tega davek na smrdljivo olje (petrolje) misleč si, vsak človek je zame zaklad; čim delj živi, več mora plačati davkov in čim dražje bode olje, tem počasneje bodo živeli.

(Dalje prih.)

Telegrami „Brsu“:

Idrija. Okrajni glavar dr. Rus imenovan je častnim občanom v Doléh. Dole so mala vasica, broječa kacic 200 duš, ipak pride vsled tega njeno ime mej svet.

Gornjigrad. Dobili smo na tukajšnjo knežješkofovsko graščino novega oskrbnika. Ni samo Nemeč po rodu, ampak tudi po strasti. Ako mu kdo prinese slovensk spis, zarezni nauj: „Weg mit dem Wisch!“ Komentara ne treba.

Berolin. Pri odhodu poljubil je Bismarck afriškega komisarja Wissmana na čelo. No čelo v Afriki ne bode oni telesni del, o katerem bi se reklo „Noli me tangere!“

Beligrad. Milan želi si miru. Zato se bode nekda v Gradci zopet oženil. Sicer pa je res, da so njegovi „nervi“ slabi, posebno „nervus rerum“. O jerum, jerum!

Dunaj. Slovenski poslanec dr. Tonkli hotel je mladočeškega poslanca dr. Vašaty-ja izriniti iz justičnega odseka, ker ni bil prisoten pri odsekovih sejah dne 11. in 13. marca.

Predlagal je, naj dr. Smolka proglasi, da je Vašaty izstopil in razpiše novo volitev. Smolka pa je ta predlog odklonil, češ: Vašaty je dne 9. marca brzojavno zaradi bolehnosti prosil za dopust. Tonkli na to ugovarja, da se pri njem Vašaty ni opravičil. Smolka odvrne, da tega ne treba, ker dopust za zbornične seje velja tudi za dopust v odsekih. Dr. Tonkli je s svojim predlogom pogorel in prav je bilo tako, kajti Mladočehi trde, da je dr. Tonkli to storil na „višji migljaj“.

Kamnik. Na pustni terek so pri nas maskare železnico po mestu merile. Dal Bog, da bi ne ostalo pri tem dovtipu!

A-hacelj: Ljubi *B-hacelj* ali si že kaj bil pri postnih propovedih v stolni cerkvi?

B-hacelj: Bil sem, bil, a odbajal sem jako nevoljen.

A-hacelj: Zakaj? Morda zato, ker so izključno nemške in bode nemščina v cerkvi že skoro „državni jezik“.

B-hacelj: Ne, zaradi tega ne! Saj sem nemščini in latinščini v naših cerkvah že privajen. A kaj novega, kaj čudnega bilo mi je to, da je jezuitski pater Klinkowström vernikom z lece na srce polagal „Katoliško tiskarno“ in „Katoliško bukvarno“. To pač ni dostojno!

C-hacelj: Beži, beži! To je še vse nič! Kakor jaz poznam svoje Papehajmce, čudil se ne bodem prav nič, ako komu za pokoro naložijo, da se mora za celo leto naročiti na „Slovenca“.

A-hacelj: Kaj pravita o „Slovenskega društva občnem zboru“?

B-hacelj: in *C-hacelj*: Nič, -- toda na katoliški podlagi.

A-hacelj: Kako pač to, da kazina povodom Dežmanove smrti ni razobesila črne zastave?

B-hacelj: Saj tega treba ni. Dovolj, da je žalost v srci!

C-hacelj: Te pa je bilo mnogo. Seveda največ zaradi tega, ker Dežman ni niti kazini niti šulferajnu volil niti krajcarja.

???

„Slovenčev“ sotrudnik pripoveduje, da v mestnem zboru, ko se je obravnavalo ob oddaji mizarških del za novo mestno ljudsko šolo, trije gospodje neso glasovali.

Ker je to záme novost in bi jaz dotičnike rad poznal, prosim sotrudnika „Slovenčevega“, naj mi blagovoljno pové:

- 1.) Kdo so bili napominani gospodje?
- 2.) Kako so pokazali, da ne glasujejo?
- 3.) Koliko je bilo občinskih svetovalcev v dotični seji?

Jurij Vedirad.

Velika rahločutnost.

Uredniki „Slovenčevi“ nemajo radi, če jih kdo nazivlje klerikalce. Beseda klerikal jim preseda in zdi se jim, ne vem zakaj, nečastna.

Zategadel želé, da bi se nazivali konservativci, ne da bi povedali, bodo li z novim imenom oblekli tudi novega človeka in akoravno se sem ter tja drapujejo celó z liberalno togo.

Jaz za svojo osebo sem prepokornega mnjenja, da ime samo ne premeni načel. Zato se nečem prekrstiti in ostajam, kakor sem bil vedno

Vaš

Jarnej Korenina, liberalec.

Po njih sadu jih bote spoznali.

Pod tem naslovom piše „Domoljub“ v 5. številki mej drugim tako: „*Tok list, ki ima rajši jude za učitelje v katoliških šolah, kakor pa višje duhovne pastirje za nad-*

zornike, list, ki je zadovoljen s tako šolo, da otroci katoliški celo Marije ne smejo pozdravljati in ne Očenaša moliti, kakor jih doma mati učijo, tak list ni naše gore list, tak časnik ni slovenski in ni katoliški časnik, ker tako ne mislijo katoliški Slovenci.“

Iz teh stavkov naši čitatelji najbolje posnamejo, kako plemenito orožje rabita poštenjaka gg. M. Kolar in A. Kalan. Pač res: „*Po njih sadu jih bote spoznali!*“

Kranjski hranilnici.

Hranilnica kranjska je zavod prelep,
Pri vodstvu pa marsikdo gluh in pa slep.
Zato so pa Pressnitz, Schann, Mayer in Flack
Odnegli zavodu že mnog tisočak.
Če ljudstvo zabavlja, kaj bo jim to mar?
Saj imajo vodstvo in tudi denar!
Saj vodstvo je nemško in nemšk je odbor
Za vse defraudante slučaj — kontrolor.

„Quod erat demonstrandum!“

„Zgodnja Danica“ piše:

V Parizu se vsak dan natisne 1,400.000 časniških iztisov, katerih 1,000.000 (celi milijon) obsega ostudne laži in žaljenja proti cerkvi; 344.000 je obestranskih in 50.000 je dobrih. Ako toliko satanovih sužnjev vendar ne more zatreti sv. cerkve, ali ni to dosti očiten dokaz, da je Cerkev delo Božje?

Krepek izraz.

Nek slovensk podjetnik bil je te dni na Pruskem. Ko je pripovedoval o tukajšnjih lesnih cenah, vskliknil je nek inžener: „Kako more Bog za tako ceno pustiti les rasti?“

Dopis.

Kar nekdanj svetega Jožefa dan
Razsrjeni spisal Andrej Kalan,
Ko še pod varstvom rešilnih vrat
Imel je Ljubljanski ga „lemenat“;
Kar vzdihnil tačas mu razpora duh
In nápuh ljubezni je bratovski gluh;
Kar meni za „Narod“ bil sam poslal,
Ki nánj se toli je že budoval:
Ta pevski (?) „Domoljubov“ poskus
Mej ljudi vrzi post festum „Brus“,
Da prave duhovnike ljud spozná
In loči duhovnika od duhá.
V priznanje za njega zelotski „pil-paf“
Objavljam Kalanov zdaj avtograf.*)

Na Olimpu dne 19. marca 1889.

Jurčič.

*) Kakor smo Jurčiču izredno hvaležni za to pošiljatev, nam je vendar zelo žal, da je vsaj v tej številki ne moremo objaviti in da je vse tudi v bodočih ne bomo. „Avtograf“ je zeló obširen. Jenko, Pohlin, Vodnik, Zupan, Preširen, Janežič, Ravnikar, Slomšek in Wolf imajo v njem po večkrat besedo. Zato bomo pri priliki posneli markantnejše stavke, g. Kalanu v slavo, čitateljem pa v pouk in zabavo.

S slovenskega meteorološkičnega zavoda.

„Grom je za čas ponehal, oblaki so se razpodili, posijalo je solnce; ko pa se zopet pooblači, porabimo vsa sredstva proti tresku.“

Pri tem poročilu ni smeti misliti na pravi, ampak le na gledališki grom. Sicer pa uče vremenski preroki in taki, ki bi radi bili: Kakor je na 40mučenikov dan, tako tudi še nadaljnih 40 dnij, ali pa tudi še dalje, kar je jedno in isto. Gotovo je samo to, da je nastala velika „depresija“ in da je pričakovati burnih dnij. „A fulgure et tempestate — libera nos Domine!“

Vabilo na naročbo!

S to številko končali smo prvo četrtletje. Vedno množeče se število naročnikov in mnogostranska priznanja so nam jasno spričevalo, da naš list občinstvu slovenskemu ugaja, da dobro pogajamo javno mnenje.

Tako boče tudi v bodoče. „Brus“ boče i nadalje brusil razne hibe in nedostike ter naročnike svoje razveseljeval z izvirnimi dovtipi in slikami. Kot posebno novost že naprej naznanjamo krasno sliko **imenitne slovenske molzne krave**. Slika predstavlja bode nekak „Stilleben“, zagotavljamo pa, da bode vzbujala senzacijo.

Zahvaljujé se za dosedanje podporo in naklonjenost, prosimo slavno občinstvo, da naročnino pravočasno ponovi in naš list širi v prijateljskih krogih.

„Brus“ stane za vse leto 4 glđ.
 „ pol leta 2 „
 „ četrt leta 1 „

Uredništvo in upravništvo „Brusovo“.

Listnica uredništva:

Gospodom diurnistom pri deželnem sodišči: Bilo nam je na prijetno znanje, da nihče izmej Vas neče biti dotični Ižanec. Reporter Kalan šel je takoj na pot in dognal je, da je oblastni gospod, ki je v kavarni Virantovi zaradi „Politike“ razsajal, res rodod Ižanec, da službuje zares pri dež. sodišči in da njegovo ime začenja s črko U. Upamo, da bode to dovolj.

Gosp. A. K. v Gorici: Pošljite nam fotografijo Mahničevo in takoj bodomo ustregli Vašej in mnogih čitateljev želji.

Gosp. A. H. v Ljubljani: Klečeplaziti je vedno koristno. Le poglejte polža! Lazi in lazi, a ima svojo hišo.

Gosp. Bojan: Izvrstno pisano, žal, da le za jedno osebo, za gosp. državnega pravdnika. — Sestanek dne 27. marca.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr. po pošti po 35 kr.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

prporočata prečast duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno prporočilne za prekupce so **oljnaté barve v ploščevinastih pušicah** (Biechbüchsen v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. 5 5—24)

Cenike na zahtevanje.

Ženitna pcnučba.

Mlad uradnik, s 800 glđ. dohodka na leto, želi Slovenko za ženo. Želi ce par tisoč čote. Ponudbe o fotografijami voprejema iz prijaznosti

Uredništvo „Brusovo“.

Preselitev podjetja

in
 priporočilo.

Udano podpisani usoja se p. n. občinstvu uljudno naznanjati, da je preselil svojo krojaško obrt, katero je imel 8 let v Gledaliških ulicah št. 6 v

Šelenburgove ulice št. 4 (Schleimerjevo hišo).

Hkratu se zahvaluje za zaupanje, skizano mu v starem prostoru in prosi, da bi mu ga še nadalje ohranili, kajti prizadeval si bode v vsakem oziru zadostovati zahtevam p. n. kupovalcev in naročnikov, posebno pa prečastti duhovščini z realno in solidno postrežbo in konečno opozarja na zalogo došlega tu- in inozemskega blaga.

Z velespoštovanjem

(7 4—6)

F. Cassermann.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki, krasno izdelana dobi se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Ljubljana!

Sedaj še ne. Počakajte še 14 dnij.

A. S.